

John McEnroe og Björn Borg mødte hinanden 16 gange i perioden 1978-83. Borg vandt ni af kampene, deriblandt Wimbledon-finalen i 1980, der betragtes som en af alle tiders bedste tenniskampe. Året efter fik amerikaneren revanche, da de to atter mødtes i Wimbledon-finalen.

CORBIS

DE BEDSTE

RIVALER

FOR 30 ÅR SIDEN UDSPILLEDE DER SIG EN KORT, MEN MYTISK KAMP OM VERDENSHERREDØMMET I TENNIS. BJÖRN BORG OG JOHN McENROE VAR FREMRAGENDE SPILLERE, DER GJORDE HINANDEN ENDNU BEDRE OG SKABTE EN REVOLUTION I SPORTEN. **HENRIK NORDSKILDE** TOG TIL WIMBLEDON, HVOR MAGIEN STADIG LEVER, NÅR JOHNNY MAC OG ICE BORG VISER SIG.

De to silhuetter i skyggen under træet er let genkendelige selv så mange år efter. I gensynsglæden ænses de to mænd tilsyneladende ikke de omkring 100 mennesker, der står på nakken af hinanden for at kigge, men alligevel holder en ærbødig afstand. 'Björn loves John' hedder det PR-fremstød, der har bragt Borg og McEnroe sammen i dag, og man tror det, da svenskeren alfaderligt lægger begge hænder på kinderne af sin gamle rival. Sådan står de i nogle sekunder under træet og siger noget, ingen andre hører, inden de så småt gør klar til at indtage scenen.

Den udgøres af en 100 kvadratmeter stor PR-flåde fyldt med journalister, storskærme og serveringspersonale i en sø ved Wimbledon-anlægget, hvor de to legender skal promovere en kollektion af underbukser fra virksomheden Björn Borg.

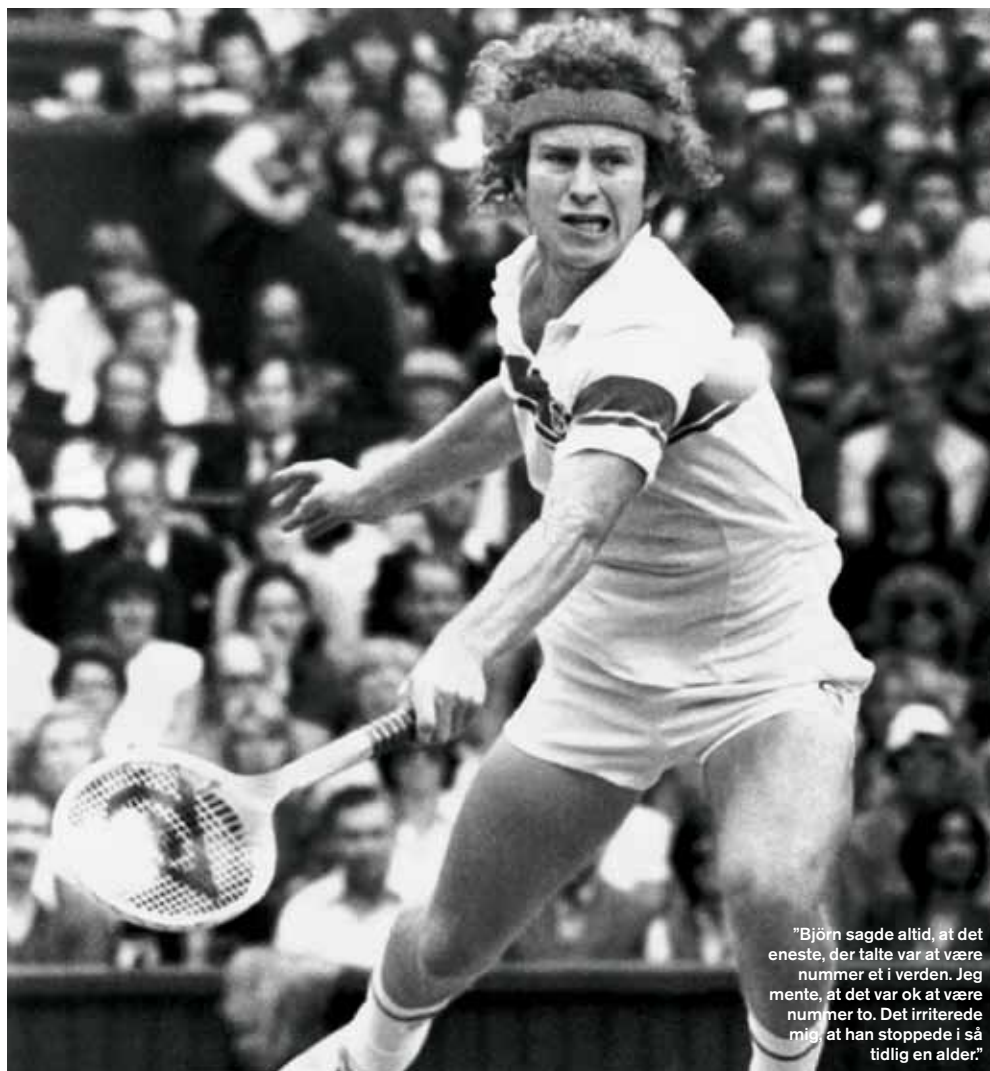
For 30 år siden var scenen Centre Court nogle hundrede meter væk. Her revolutionerede de to sporten i mere end en forstand. Björn Borg, teenageidol med mimik som en Ikea-reol og en tilsyneladende altid upåvirket psyk, stod over for en karikatur af en newyorker, der verbalt og nogle gange fysisk raserede alt omkring sig. >

De spillemæssige modsætninger var lige så markante: McEnroe med den teknisk krævende, offensive og elegante stil. Borg, der med egne ord aldrig har været træt under en tennis-kamp, med de tunge slag fra baglinjen, hvor han løb alle bolde op og sendte dem tilbage som en levende udgave af den garageport, han spillede op ad som dreng hjemme i Södertälje. Forskellighederne bragte fascinationen af dem til nye højder. Wimbledon-vinderen fra 1987 Pat Cash har kaldt opgørene for 'den himmelske engel mod antikrist'. Kunne man ikke lide den ene, kunne man lide den anden, og selv om de kun nåede 16 indbyrdes opgør, og der i modsætning til andre rivaler i sporten aldrig var et ondt ord imellem dem, nåede de at fodre hinandens karrierer med så meget kvalitet og tennis-sporten med så meget opmærksomhed, at verden sjældent har set noget lignende.

BJÖRN BORG VAR en del af John McEnroes liv, allerede da amerikaneren var barn i 70'ernes Queens i New York. Hjemme på drengævrelset hang en plakat af svenskeren, der havde det særlige visuelle udtryk, amerikaneren var misundelig på: den solbrændte hud, skægstubbene, det lange hår og det tjekkede Fila-tøj. Omvendt var amerikaneren det, han selv betegner som en buttet teenager med Snickers-bar i tasken.

John McEnroe kunne iagttage sit idol på tætteste hold en aften i begyndelsen af 70'erne, da han var bolddreng under en US Open-kamp. Borg var på det tidspunkt 16 år gammel, og den tre år yngre amerikaner beskrev det senere som at se en vikingegud, der var steget ned på tennisbanen. I modsætning til når bolddrengen selv spillede kampe, sagde Borg sjældent noget særligt hverken på eller uden for banen. Måske var det heller ikke nødvendigt, for som McEnroe bemærker om deres senere kampe i bogen 'On Being John McEnroe': "Selvfølgelig var der andre store udfordringer – Lendl og Connors – men det var så naturligt med Borg. Vores personligheder og måde at spille på var så forskellig, at der ikke behøvede at blive sagt så meget."

I hvert fald formåede Björn Borg at forny sporten. Det blev kaldt både Borgasm og

"Björn sagde altid, at det eneste, der talte var at være nummer et i verden. Jeg mente, at det var ok at være nummer to. Det irriterede mig, at han stoppede i så tidlig en alder."

Beatles-tilstande, når teenagepiger invaderede banen efter kampene, og en enkelt gang blev svenskeren bogstaveligt talt tvunget i knæ af presset.

"Engang uden for Wimbledon-anlægget blev jeg bestormet af 300 skolepiger," husker Borg. "Det var efter den episode, at man første gang indførte politibeskyttelse af sportsstjerner."

Den slags skete ikke for McEnroe, men han nød alligevel godt af svenskerens 'indsats'

på den front, skrev han senere i sin biografi 'Serious':

"Der var altid piger omkring tenniskampe. Jeg vil måske ikke kalde det groupies, som de havde i rockmusikken, men Borg havde i hvert fald åbnet sluserne, og jeg høstede noget af udbyttet."

Udbyttet for tennisporten var en tiltrængt fornyelse. Skal de to spillere kategoriseres i tidens ungdomskultur, var Björn Borg diskerten, der bragte sexappeal ind i sporten, og McEnroe

RIVALER, DER BLIVER HUSKET

BORIS SPASSKIJ OG BOBBY FISCHER (skak)

Baggrunden: Selv om den kolde krig ikke var så dybfrossen i begyndelsen af 70'erne som i andre perioder, var der rigeligt med politiske undertoner, da den excentriske Bobby Fischer fra Chicago udfordrede den russiske dominans i skak i et VM-opgør på Island. Fischer overvejede at droppe kampen, men en opringning fra FN-generalsekretær Henry Kissinger fik overtalt amerikaneren. Sejrhæren: Spasskij resignerede ved stillingen 12-8. På det tidspunkt havde opgøret om verdensmesterskabet været i gang i to måneder.

Bagefter: Fischer, der var blevet amerikansk mester som 14-årig, forsvarede aldrig titlen. I 1992 stillede han dog op til en revanchekamp mod Spasskij i det daværende Jugoslavien trods trusler fra de amerikanske myndigheder om ti års

fængsel, fordi Jugoslavien var ramt af en handelsembargo. Fischer svarede ved at spytte på brevet fra myndighederne under et pressemøde inden opgøret, som han vandt. I 2004 blev han anholdt i Tokyo på opfordring fra USA, der ville retsforfølge ham for kampen i 1992. Han fik dog islandsk statsborgerskab og boede på øen indtil sin død i 2008. Boris Spasskij har levet, noget mere diskret, i Frankrig siden 70'erne.

JOE FRAZIER OG MUHAMMAD ALI (boksning)

Baggrunden: I 1971 mødte Frazier og Muhammad Ali hinanden i det første af

de tre opgør, der gjorde deres rivalisering legendarisk. Eller rettere fire opgør, hvis man tæller med, at de i 1974 kom i slagsmål i et tv-studie midt under et live-interview. Forud for kampen i 1971, der blot blev betegnet som 'The Fight', var der kommet adskillige provokationer fra Ali, der kaldte Frazier onkel Tom og en gorilla. Det var Alis comeback, efter han havde været udelukket fra boksning, fordi han nægtede at gøre militærtjeneste i Vietnam. Kampen blev vundet af Frazier efter 15 hårde omgange. Ali vandt revanchepgøret i 1974, inden det sidste opgør, 'The Thrilla in Manila', hvor sejren gik til Ali, da Fraziers træner stoppede ham

punker, der stod for ungdomsoprøret med sine protester mod søvnige linjedommere, autoriteter og kedelige Wimbledon-banketter. En opførsel, der betød, at han på trods af sit enestående talent havde svært ved at få opbakning fra tilskuerne i begyndelsen af karrieren, selv når han spillede på hjemmebane under US Open. Men han fik hjælp fra uventet side.

VERDENSETTEREN BJÖRN BORG indså hurtigt, at den iltre amerikaner var en gevinst for sporten og dermed for hans egen karriere. Det fik McEnroe at mærke under en kamp i New Orleans i 1979. Det var to år efter, han havde nået semifinalen i Wimbledon, så svenskeren vidste, at det ikke var en ligegyldig spiller på den anden banehalvdel. Denne aften var amerikaneren endnu en gang på vej gennem loftet, da Borg gik frem til nettet og kaldte modstanderen hen til sig.

"Jeg tænkte: 'Åh nej, vil han sige, jeg er den største nar, fordi jeg opfører mig sådan,'" husker John McEnroe. "Men han lagde armen om mig og sagde: 'Slap af, det er en god kamp, lad os bare spille.' Jeg opfattede det, som om han sagde: 'Du er ved at blive en del af noget, der bliver rigtig stort, og jeg lader dig komme med ind i klubben.' Det var fundamentalt for mig. Jeg var omkring 20 år, og det var, som om han tog mig med ind i gruppen, så de andre spillere respekterede mig mere. Det havde han ikke behovet, specielt fordi jeg begyndte at vinde nogle turneringer, som Björn og de andre regnede med at vinde. Det gav mig en følelse af, at hvis jeg havde opbakning fra Borg, så til helvede med alt andet."

Spørger man Björn Borg om, hvorfor han handlede, som han gjorde i New Orleans, svarer han vanligt afmålt og ukompliceret:

"Det virkede, som om John trængte til lidt opmuntring. Jeg vidste jo, hvor meget pres man er under. Og ja, jeg havde for-

mentlig gjort det samme, selv om han havde været nummer et i verden."

Vredesudbruddet i New Orleans var en undtagelse, for kampene mod rivalen og idolet var så specielle for John McEnroe, at han sjældent mistede besindelsen, når svenskeren var på den anden side af nettet.

"Jeg havde så stor respekt for ham og for begivenheden, at jeg aldrig opførte mig som en idiot under de kampe," siger han.

Borg lægger stadig gerne armen om McEnroe, hver gang de får et øjeblik til at tale privat mellem alle dagens interviewseancer, hvis fokus naturligvis er på de to kampe, der var med til at give dem legendestatus: Wimbledon-finalerne i 1980 og 1981.

JOHN McENROE ELSKEDE sin tenniskarriere i 1979 og 1980. Han betegner det som den tid, han nød mest, fordi han arbejdede sig frem på ranglisten på jagt efter Jimmy Connors og Björn Borg. Både på og uden for banen var det en fest. Der var ved at komme flere penge i sporten, bl.a. via velbetalte opvisningskampe rundt om i verden, hvor Borg og McEnroe udviklede deres venskab. Når de fx var i New York samtidig, kunne man møde dem på den legendariske natklub Studio 54 på Manhattan, der tiltrak navne som Mick Jagger, Andy Warhol og Michael Jackson.

Også på banen så de mere og mere til hinanden. I 1980 nåede de begge finalen i Wimbledon, hvor Borg skulle forsøge af vinde sin femte titel på stribe. Det blev en fem-sætter, der stadig bliver talt om i dag, især pga. en tiebreak i fjerde sæt, hvor McEnroe vandt 18-16. De fleste, begge spillere inklusive, troede, at Borg var knækket og på vej til at tabe kampen, men svenskeren tog femte sæt og pokalen i et for ham karakteristisk comeback.

ALL OVER PRESS

Træketsjeren var stadig med, da Björn Borg gjorde et mislykket comeback i 1991.

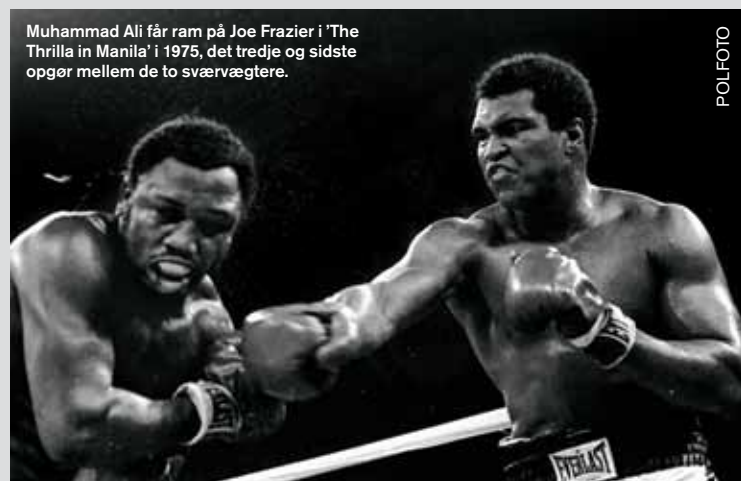
BJÖRN BORG

Født 6. juni 1956 i Södertälje uden for Stockholm. Var nummer et i verden i 109 uger fordelt på seks forskellige perioder mellem 1977 og 1981. Han vandt Wimbledon fem gange og French Open seks gange. Har solgt navnet Björn Borg til investorer i den virksomhed, der bærer hans navn, og som bl.a. sælger undertøj, sko, tasker og solbriller. Han modtager royalties for salget af produkterne, men har ikke noget med den daglige drift at gøre. Borg har to sønner og bor i Stockholms skærgård med sin tredje kone Patricia.

JOHN McENROE

Født 16. februar 1959 i Tyskland og opvokset i New York. Han var nummer et på verdensranglisten 14 gange mellem 1980 og 1985, i alt 170 uger. Han vandt Wimbledon tre gange og US Open fire gange. Dertil kommer fem doublesejre i Wimbledon, fire i US Open og en French Open-titel i mixed double. McEnroe var den sidste spiller, der vandt en grand slam-turnering med en træketsjer (US Open i 1981). Han er tidligere kaptajn for USA's Davis Cup-hold og er i dag ekspertkommentator på tv. Han har fem børn og bor i New York med sin anden kone. De blev gift i 1997 på Hawaii med Björn Borg som forlover.

Muhammad Ali får ram på Joe Frazier i 'The Thrilla in Manila' i 1975, det tredje og sidste opgør mellem de to sværvægttere.

POLIFOTO

fra at gå ud til 15. og sidste omgang. Sejrherren: Ali vandt to af de tre kampe og blev ved årtusindskiftet kåret til århundredets sportsmand af flere amerikanske medier.

Bagefter: Begge bokserne stoppede karrieren i 1981. Ali er i dag hårdt plaget af Parkinsons sygdom. Heller ikke Fraziers helbred har været det bedste, men han har drevet et træningscenter i Philadelphia. At Ali ikke havde mistet sin kant, viste han i 2001, da han sagde til New York Post, at han undskyldte for, hvad han havde sagt om Frazier inden deres kamp i 1971. Frazier svarede, at han stadig ventede på, at Ali skulle sige

undskyld personligt, hvortil Ali sagde til journalisterne: "Hvis I ser ham, så sig til ham, at han stadig er en gorilla."

AYRTON SENNA OG ALAIN PROST (Formel 1)

Baggrunden: To fremragende kørere med hver sin stil og uvenskab mellem sig skabte fascinationen af opgørene mellem franske Prost og brasilianske Senna. Uvenskabet opstod allerede, da de blev holdkammerater hos McLaren i 1988, og kulminerede med to sammenstød på Suzuka-banen i Japan. I 1989 skulle Senna vinde for at sikre sig VM-titlen, men mod slutningen af løbet ramte

Alligevel betegner John McEnroe nederlaget som en vigtig kamp for hans karriere, og det er netop den af de 16 kampe mod Borg, som han husker bedst i dag:

”Der var en særlig forventning blandt tilskuerne under kampene i 80’erne, og det gjorde, at jeg ville smage endnu mere af det. Det var en fantastisk følelse, og selv om jeg ikke tænkte sådan dengang, har det vist sig, at det nederlag var med til at gøre mig til en del af historien. Og jeg lærte af den kamp, at jeg måtte gøre noget mere. Finde noget frem, jeg ikke vidste, jeg havde. Jeg måtte *ville* det endnu mere for at slå ham og finde den samme styrke frem, som gjorde, at han vandt femte sæt.”

John McEnroe erkendte, at så længe de to kunne løfte hinandens spil, var det mindre vigtigt, om der var et par kendelser fra linjedommerne, der gik ham imod, eller om han havde ondt et sted. Når han vandt andre tenniskampe, var lettelsen over at undgå fiaskoen som regel større end glæden over sejren, men når han spillede mod Borg, kunne han folde sit talent ud, uden at frygte at føle sig skuffet. Et nederlag til svenskeren var ganske enkelt ingen katastrofe, som han kunne føle det, hvis han tabte til en anden spiller.

Også Borg siger, at McEnroe gav ham en masse på banen: ”Alle konkurrencemennesker vil gerne have modstand. Vores forskellige spillestil gav gode kampe, og jeg mener, vi var med til at løfte tennis til et nyt niveau. Jeg tror, mange i dag sætter pris på, hvad vi gjorde, og jeg er stolt af, at vi sidder her i dag. Rivaliseringen er, hvad alle sportsgrene har brug for, jeg har fx kun misset én kamp mellem Federer og Nadal. Det er jo det, vi vil se.”

Alligevel fik han nok to år efter Wimbledonfinalen i 1980. I modsætning til McEnroe, der ikke var en lykkelig nummer ét på verdensranglisten, gjaldt det for Borg altid om at være nummer ét. Det var han stadig ved Wimbledon i 1981, men den amerikanske rival mærkede, at en ny tid var på vej, da de sagde tak for kampen efter finalen, hvor McEnroe fik revanche for året før. Ifølge McEnroe var venskabet knap så tæt som tidligere, hvor de havde festet sammen rundt om i verden. Han mener, at det var

”Jeg så op til ham og ville være som ham. Det gjorde lysten til at vinde endnu stærkere,” siger McEnroe om vennen, rivalen og ungdomsidolet.

ALL OVER PRESS

en konsekvens af, at han truede svenskerens position som nummer et, men McEnroe bemærkede også en anden forandring hos Borg, da de trykkede hinanden i hånden over nettet.

BJÖRN BORG SKAL HELST have en person, han er tryk ved, i nærheden ved et stort arrangement som dette i dag. Arrangørerne sørger for, at der hele tiden er en repræsentant for virksomheden Björn Borg til at give ham en flaske vand i sommervarmen og fortælle, hvad der skal ske, når han er færdig med et interview. For selv om han svarer beredvilligt på spørgsmål og joker med, at McEnroe taler mere under pressekonferencen – ”du kom omkring en hel del i det svar, John, får jeg overhovedet lov til at sige noget?” – har han haft et til tider anstrengt forhold til pressen og opmærksomheden.

Allerede i teenageårene flyttede han til Monaco, hvilket, som den unge spiller oplevede det, blev kritiseret voldsomt i det socialdemokratiske, kriseplagede Sverige. Efter karrieren

fulgte rygter om kokainmisbrug og selvmordsforsøg, og selv i dag kan han trække spisesedler i Sverige, fx da han blev indlagt i forbindelse med en mindre operation i lysken. Men det var anonymiteten, han længtes efter, da han stod ved nettet efter finalen i 1981 og sagde tak for kampen. Efter McEnroes opfattelse så manden, der hadede at tabe, decideret lettet ud.

”Jeg var faktisk ikke skuffet over det nederlag,” siger Borg. ”Lettet er måske et forkert ord, men jeg var ikke skuffet. Det havde været så intenst i så mange år. Jeg brændte ikke for det på samme måde i den finale som i andre finaler. John havde ikke noget med det at gøre. Jeg manglede motivation og fik lidt for meget opmærksomhed fra medierne,” siger han om beslutningen, som han delagtiggjorde sin største rival i længe før, den blev ført ud i livet.

DE TO AMERIKANSKE spillere John McEnroe og Vitas Gerulaitis kunne ikke tage Björn Borg alvorligt den aften i Australien i efteråret 1981. >

de to McLaren-biler hinanden. Prost udgik, men sikrede sig VM, da Senna efterfølgende blev diskvalificeret. Året efter kørte Senna bevidst ind i Prost i første sving, så både Senna og Prost, der i mellemtiden var skiftet til Ferrari, blev

sat ud af spillet, og brasilianeren var ny verdensmester.

Sejrherren: Prost sluttede foran Senna i 54 løb, mens Senna slog Prost 50 gange. Franskmanden vandt desuden fire verdensmesterskaber mod brasilianerens tre.

Bagefter: Prost stoppede karrieren inden 1994-sæsonen, selv om han gentagne gange blev kontaktet af Senna, der søgte at overtale ham til at fortsætte. Få måneder senere mistede Senna livet på Imola-banen i Italien. Prost sagde tidligere i år til magasinet GQ, at han først efter karrieren forstod, hvad rivaliseringen havde betydet for sporten, og at han

nu kunne sætte pris på selv episoden i 1990, hvor Senna kørte ham af banen: ”Vi havde fans også for vores opgør, men bagefter var det en helt ny dimension. Selv episoden i 1990 er en del af vores historie. Så er det mindre vigtigt, om man vinder fire eller fem verdensmesterskaber eller vinder et løb mere,” sagde Prost, der var med til at bære kisten ved Sennas begravelse i São Paulo.

FAUSTO COPPI OG GINO BARTALI (cykling)

Baggrunden: I slutningen af 40’erne delte de italienske cykelfans sig i to. Tilhængere af Fausto Coppi, ’coppiani’,

og tilhængere af Gino Bartali, ’bartaliani’. Bartali, den mere traditionsbundne og religiøse af de to, var populær i det fattige, sydlige Italien, mens Coppi var populær i det industrialiserede nord. Rivaliseringen nåede et højdepunkt i 1948 under VM i Holland, hvor de var en del af det nationale hold. Det viste sig umuligt for de to at samarbejde. De vogtede på hinanden i en grad, så de til sidst var så langt efter de førende ryttere, at de blev enige om at forlade løbet. Det italienske cykelforbund mente, det var en skændsel, og rytterne blev suspenderet i tre måneder. Rivaliseringen nåede helt ind i Vatikanet, hvor pave Pius XII støttede Bartali og

DE PÆNE RIVALER

Fascinationen af Borg og McEnroe var i høj grad båret af deres forskellige personligheder. I dag er det sværere at skelne mellem sportsstjerne, mener professor i idrætsteori og tidligere håndboldspiller Verner Møller.

Hvorfor var der plads til en spiller som John McEnroe og hans vredesudbrud?

"Tolerancen var anderledes dengang, og pengene var mindre, så der var plads til at satse for sponsorerne. McEnroes tøjsponsors navn blev præsenteret på tv-skærmen, når han stod og skreg foran dommeren, og fordi markedsføringen først og fremmest var rettet mod det amerikanske marked, kunne det fungere. Amerikanerne kunne acceptere en, der stillede sig op i Wimbledon og brokkede sig: 'De fucking briter, de aristokrater, skal ikke bortdømme vores mand.' Hvis det

havde været det tidobbelte sponsorat og en global målgruppe, ville der være mange flere, man kunne fornærme. I dag bliver kommentarer, der tidligere var uskyldige, til kæmpe sensationer, og så bliver sportsfolkene pakket endnu mere ind, og dermed udsletter man personlighederne. Det er en ret dramatisk udvikling, vi har set siden 70'erne og 80'erne."

Hvilke interessante rivaliseringer ser du i dag?

"Internt på et hold er det mest interessante i dag Didier Drogba og Fernando Torres i Chelsea. Der udspillede sig en tydelig rivalisering i foråret, og det bliver spændende at se, hvordan det kommer til at gå. Torres blev købt for en svimlende sum og kom ind øverst i hierarkiet med den højeste løn. Han var nok ikke inviteret af Drogba, men nu

skulle de to spille sammen. De lavede vist ét mål, mens de begge var på banen. Det var helt demonstrativt, at det var vigtigere, at den anden ikke fik succes. Hvis Torres stod fri, skød Drogba selv på mål. Men jeg synes ikke, der er mange interessante rivaliseringer. I boksning var der tidligere kampe mellem boksere, der skulle mødes igen og igen. Kampe, som mange mennesker så frem til, fx mellem Joe Frazier og Muhammad Ali, hvor man ventede på lige dén kamp. Der har også været noget med Rafael Nadal og Roger Federer, men der er ikke farve på dem i den forstand, at der er gang i den ene, og den anden er den pæne skole-dreng. De er begge ret pæne."

Hvorfor bliver nogen 'den evige to'er' i en rivalisering?

"Et godt eksempel er Jacques Anquetil

og Raymond Poulidor, hvor Poulidor var den evige toer. En fremragende cykelrytter, men når de kom op mod hinanden, blev det altid til en anden-plads. I 90'erne og begyndelsen af 00'erne så vi det med Jan Ullrich og Lance Armstrong, hvor Ullrich nok var det største talent, men kun vandt Tour de France en gang. Han blev lidt blød, når det virkelig strammede til. Hvis man skal have succes, skal man tro på det, ellers svigter modet til at angribe, og det var tydeligt, at Ullrich følte sig underlegen i forhold til Armstrong. Et eksempel var, da Lance Armstrong styrtede på en Tour de France-etape. Jan Ullrich kunne ikke finde ud af, om han skulle køre, eller ikke køre og kiggede sig forvirret omkring. Som om han tænkte: 'Må jeg?' selv om han allerede havde sat et angreb ind og helt legitimt bare kunne være kørt."

De tre sad og drak en øl inden en pressekonference i forbindelse med en opvisningsturnering, da svenskeren pludselig sagde: "Jeg stopper med at spille tennis." Borg var kun 25 år, men havde fået nok efter at have satset alt, siden han gik ud af 9. klasse. I 1982 stillede han kun op i ATP-turneringen i Monte Carlo, uden stor succes, og offentliggjorde karrierestoppet i begyndelsen af 1983. Beslutningen var et slag, som John McEnroe sammenligner med rivaliseringen mellem Los Angeles Lakers og Boston Celtics i den amerikanske basketball-liga, hvor Magic Johnson og Larry Bird førte an i de to holds opgør. McEnroe mener, at Borgs stop svarede til, at Lakers pludselig skulle have trukket holdet fra turneringen.

Borgs stop førte til en spillemæssig nedtur for McEnroe, hvor den nye verdenssetter hverken vandt Wimbledon, US Open eller French Open i 1983. Han befandt sig i det, han kalder et magttomrum, og savnede deres indbyrdes kampe og den motivation, det gav ham. Han

kalder det endda en sorg, at Borg stoppede, og fortæller, at det tog flere år, før han igen mærkede spillemæssig fremgang. Han forsøgte gentagne gange at overtale Borg til et comeback, men bortset fra, at svenskeren uden succes dukkede op i to turneringer i 1983 og 1984 og gjorde et mislykket comeback i 1991, var det uden held. Samtidig var både han og McEnroe blevet overhalet af nye hårdtservende spillertyper. Amerikaneren vandt ikke en eneste grand slam-turnering efter 1984, selv om han fortsatte karrieren til begyndelsen af 90'erne.

I 'On Being John McEnroe' funderer han over, hvad der ville være sket, hvis rivaliseringen var fortsat: "Jeg tror, vi var blevet bedre og bedre som spillere og – formentlig – som mennesker, og det ville nok være noget, folk ville være interesserede i at se på. Jeg

spillede nok mit bedste tennis i 1984, men selv efter den sæson var jeg slet ikke lykkelig. Der var et tomrum. Jeg følte, at jeg selv skulle skabe en intensitet, efter han stoppede."

JOHN MCENROE OG BJÖRN BORG skal videre.

Svenskerens arm er igen omkring McEnroe, der siger: "Jeg er nødt til at gå" til dem, der vil fotografere med ham. Han forsvinder i en sort Mercedes på vej mod anlægget, hvor han skal i kommentatorboksen. Borg skal se dagens semifinale fra tilskuerpladserne, men lader

sig overtale til et sidste tv-interview. Da han bliver utålmodig, smiler han og lægger forsigtigt hænderne på hofterne af den kvindelige reporter, mens kameraet stadig kører. Hun lader sig smigre, og Borg slipper for yderligere spørgsmål.

Borg og McEnroe ved Wimbledon 2011.

Gino Bartali og Fausto Coppi i duel i bjergene. De to rivaler delte italienerne i 'bartaliani' og 'coppiani'.

nægtede at velsigne Giro d'Italia, fordi Coppi havde skabt skandale ved at forlade sin kone efter en affære med en gift kvinde. Mange troede, at der skete en forbrødring mellem de to ryttere under Tour de France i 1952. På et berømt fotografi deler de tilsyneladende en flaske vand under en bjergetape. Coppi sagde bagefter, at han rakte flasken til Bartali, som dog benægtede at have modtaget noget fra Coppi, og de diskuterede episoden i årevis.

Sejrherren: Fausto Coppi. Han vandt Tour de France to gange og Giro d'Italia fem gange samt VM og Paris-Roubaix. Bartali vandt Tour de France to gange og Giro

d'Italia tre gange. Resultatlisterne kunne dog have set anderledes ud, hvis ikke Anden Verdenskrig var kommet i vejen. Især Bartali havde nogle af sine bedste år inden krigen.

Bagefter: Gino Bartali etablerede et cykelhold efter karrieren og skrev kontrakt med sin tidligere rival. Den 40-årige Fausto Coppi nåede dog ikke at køre for holdet, da han døde af malaria få måneder senere. Bartali døde som 85-årig i 2000 i Firenze. Et etapeløb i Italien er opkaldt efter de to ryttere: Settimana Coppi e Bartali.

